

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. E. a sudkýň JUDr. E. a JUDr. A. v právnej veci žalobcu **Doc. JUDr. Ing. V.V., CSc.**, bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. J., advokátom v B., proti žalovanému **PhDr. M.**, bývajúcemu v B., **o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch**, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 8 C 440/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 2. júla 2013 sp. zn. 14 Co 392/2011 rozhodol

t a k t o :

Dovolanie **z a m i e t a.**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava V rozsudkom z 2. júla 2008 č.k. 8 C 440/2005-291, v spojení s opravným uznesením zo 4. júla 2008 č.k. 8 C 440/2005-341 uložil žalovanému povinnosť strpieť, aby žalobca v denníku S. uverejnil novinový článok povahy ospravedlnenia tohto znenia „V denníku S. z xy v článku názvu „xy.“ s podtitulkom „xy“, ktorého S. autorom došlo k uverejneniu nepravdivých informácií o Doc. JUDr. Ing. V.V., CSc., že išlo o x, ktorého cena sa odhadovala na viac než miliardu korún, získali za 291 miliónov Kčs, že starých majiteľov pod značným psychickým nátlakom prinútili podpísať notársku zápisnicu, že odstupujú od zmluvy s FNM, že JUDr. V.V., ktorý spisoval zápisnicu ako právnik musel

vedieť, že toto odstúpenie nie S. platné, že mlyny pána L. profitujú vďaka špeciálnemu zaobchádzaniu zo strany štátnych orgánov, a to tak, že Štátny fond trhovej regulácie práve im umožnil, aby mohli nakupovať obilie od štátu a nie na trhu. Kým oni platili za tonu 3600 korún, ostatní za ňu na trhu zaplatili vyše 5-tisíc, že noví majitelia svoj podnik vzápätí odovzdali zahraničnému investorovi, ktorý za väčšinu v ňom – podľa týždenníka T. – zaplatil 400 miliónov Sk. Oznamujem nepravdivosť všetkých vyššie uvedených informácií a za uverejnenie nepravdivých údajov, ktoré boli neoprávneným zásahom do práv na ochranu osobnosti Doc. JUDr. Ing. V.V., CSc., sa ospravedlňujem“. M. autor článku. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15 000 Sk (497,90 Eur) do 3 dní. V ostatnej časti žalobu zamietol. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Súd prvého stupňa považoval žalovaného za pasívne legitimovaného v spore, keď bez ďalšieho, bez náležitej právnej argumentácie poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Ostrave sp. zn. 23 C 102/96. V dôvodoch svojho rozhodnutia venoval pozornosť rozboru právnej úprave týkajúcej sa osobnostných práv, slobody prejavu, občianskoprávných sankcií, vysvetlenia pojmu neoprávneného zásahu, právnej úprave peňažnej náhrady. V ďalšom potom vyhodnotil pravdivosť, či nepravdivosť údajov v označenom článku. Súd prvého stupňa nepravdivé tvrdenia a hodnotiace úsudky, ktoré nevychádzali z reálneho základu považoval za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu a žalobe čiastočne vyhovel. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol, pretože napadnuté výroky buď nebolo možné hodnotiť ako nepravdivé alebo išlo o hodnotiace úsudky alebo nešlo o neoprávnený zásah. Pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy súd prihliadol nie len na to, v akej výške S. ju uplatnil žalobca za všetky žalované výroky, ale aj na to, že článok mal formu glosy a vychádzal z prebratých výrokov. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu a žalovaného rozsudkom z 8. septembra 2009 sp. zn. 14 Co 464/2008 rozsudok Okresného súdu Bratislava V z 2. júla 2008 č.k. 8 C 440/2005-291 v spojení s opravným uznesením zo 4. júla 2008 č.k. 8 C 440/2005-341 zmenil tak, že žalobný návrh v celom rozsahu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania vo výške 1 778,53 Eur k rukám jeho právneho zástupcu, do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Takto rozhodol, keď dospel k záveru, že žalovaný nie S. v danej veci pasívne legitimovaný. Poukázal na to, že S. pri posudzovaní zodpovednosti autora článku zverejneného v novinách potrebné skúmať jeho miestny, časový a vecný vzťah autora

k činnosti vydavateľa, a až na základe toho ustáliť, či S. daná zodpovednosť žalovaného (autora) za zásah do osobnostných práv žalobcu. Z výpovede žalovaného uzavrel, že tento „plnil“ na objednávku vydavateľa, očakávalo sa od neho, že pravidelne dodá určitý počet článkov, dokonca mal pravidelne na starosti celú stranu novín. Podľa odvolacieho súdu nie S. teda určujúce, že žalovaný v čase napísania a zverejnenia článku nemal s vydavateľom uzatvorenú písomnú pracovnú, resp. inú zmluvu (zmluvu o spolupráci), nakoľko sa obe strany riadili ústnou, prípadne konkludentnou dohodou a žalovaný bol nesporne zmluvným spolupracovníkom vydavateľa. Svojou pracovnou činnosťou bol použitý k realizácii činnosti vydavateľa, pričom len od vydavateľa záležalo, či článok poskytnutý žalovaným zverejní. Na základe takto ustáleného skutkového stavu potom odvolací súd dospel k záveru, že za prípadný zásah do osobnostných práv žalobcu nezodpovedá žalovaný ako autor, ale zaň zodpovedá výlučne vydavateľ tohto diela – článku, pokiaľ však k neoprávnenému zásahu vôbec došlo. Vzhľadom na uvedené uzavrel, že žalovaný nie S. v spore pasívne legitimovaný. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Vzhľadom na dovolanie žalobcu podanému proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu vo veci konal Najvyšší súd Slovenskej republiky. Uznesením z 24. augusta 2011 sp. zn. 4 Cdo 163/2010 rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 8. septembra 2009 sp. zn. 14 Co 464/2008 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd vyčítal odvolaciemu súdu, že S. nezadovážil rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p., a preto považoval jeho skutkové a na ne nadväzujúce právne závery za predčasné. Keďže odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa bez vykonania náležitého dokazovania, pričom vychádzal z iného skutkového stavu než súd prvého stupňa, považoval jeho skutkové závery urobené v rozpore s § 120, § 132, § 211 a § 213 O.s.p., v dôsledku čoho bolo jeho konanie postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.).

Krajský súd v Bratislave opätovne vo veci rozhodol rozsudkom z 2. júla 2013 sp. zn. 14 Co 392/2011 tak, že rozsudok Okresného súdu Bratislava V z 2. júla 2008 č.k. 8 C 440/2005-291, v spojení s opravným uznesením zo 4. júla 2008 č.k. 8 C 440/2005-341 zmenil tak, že žalovaný návrh zamietol v celom rozsahu. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov prvostupňového, odvolacieho a dovolacieho konania 1 743,95 Eur, pozostávajúcich z náhrady súdneho poplatku vo výške 81,33 Eur a náhrady trov právneho

zastúpenia 1 662,62 Eur k rukám jeho právneho zástupcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Takto rozhodol, keď po doplnení dokazovania dospel opätovne k záveru, že prvostupňový súd nerozhodol správne, keď žalobe žalobcu čiastočne vyhovel. S otázkou preukázania pasívnej legitímácie žalovaného, ktorú namietal už v prvostupňovom konaní, sa prvostupňový súd vysporiadal len tak, že v časti odôvodnenia napadnutého rozsudku, označenom „pasívna legitímácia“, citoval rozsudok Krajského súdu v Ostrave, sp. zn. 23 C 102/96. Poukázal na všeobecne akceptovaný, resp. prevládajúci názor, ku ktorému sa prikláňa súdna prax, že rozhodujúcou okolnosťou pre posúdenie zodpovednosti autora alebo pisateľa článku, S. jeho pracovnoprávny vzťah k vydavateľovi. Podľa toho, ak S. autor článku zamestnancom, S. zodpovedný len voči vydavateľovi a jeho zodpovednosť voči dotknutej osobe S. vylúčená. Vychádza sa zo záveru, že vydavateľ autora použil pri svojej činnosti, resp., že autor pri písaní článku konal v rámci plnenia „úloh“ svojej organizácie. Predmetná judikatúra však vznikla v čase pred rokom 1991, kedy spravidla všetci redaktori boli v pracovnoprávnom vzťahu s vydavateľom a uverejňovanie názorov a článkov, ktorých autormi alebo pisateľmi boli iné osoby, sa uverejňovali so stanoviskom redakcie, ktorým vyjadrila odstup od názoru autora, resp. že názor autora nevyjadruje stanovisko redakcie. Judikatúra vychádzala z použitia analógie ustanovenia § 421 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení do 31.12.1991, podľa ktorého škoda S. spôsobená organizáciou, ak bola spôsobená **v rámci plnenia jej úloh tými, ktorí tieto úlohy plnili**. Tieto osoby za škodu takto spôsobenú potom nezodpovedajú, pričom ich zodpovednosť podľa pracovnoprávnych predpisov tým nie S. dotknutá. Uvedené ustanovenie bolo s účinnosťou od 1.1.1992 novelizované a zaradené pod § 420 ods. 2 s tou zmenou, že škoda S. spôsobená právnickou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená **pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili**, pričom ustanovenie o zodpovednosti podľa pracovnoprávnych vzťahov zostalo zachované. Na základe toho neskôr publikované názory (po roku 1989) pripustili, že hoci sa predtým pri posudzovaní skutočností, či zásah do osobnosti bol spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou k realizácii činnosti tejto právnickej osoby (napr. vydavateľom) hovorilo o rámci, resp. o medziach plnenia úloh právnickej osoby, **v súčasnosti sa znovu zdôrazňuje miestny, časový a vecný vzťah autora k plneniu činnosti vydavateľa**. Podľa názoru odvolacieho súdu, nie S., a ani nemôže S. rozhodujúcim iba formálny status, či autor S. zamestnancom vydavateľa, ale treba tiež prihliadať na to, aký S. miestny, časový a vecný vzťah autora k plneniu činnosti vydavateľa, a až na základe toho posúdiť, či v konkrétnom prípade za neoprávnený zásah zodpovedá len vydavateľ alebo aj autor. Zo znenia § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, druhá veta za bodkočiarkou, o zodpovednosti podľa

pracovnoprávných predpisov bez ďalšieho automaticky nevyplýva, že pod pojem „osoby použité právnickou osobou pri jej činnosti“ možno zahrnúť len osoby v pracovnoprávnom vzťahu s vydavateľom podľa ustanovení Zákonníka práce.

Výpovedami svedkov v priebehu odvolacieho konania a predloženými listinnými dôkazmi mal jednoznačne preukázané, že na žalovaného platil režim obdobný ako pre pracovníka v riadnom pracovnom pomere s tým rozdielom, že išlo o osobu, ktorá bola samostatne zárobkovo činná. Odporca „plnil“ na objednávku vydavateľa, a očakávalo sa od neho, že pravidelne dodá určitý počet článkov. Z výpovedí svedkov, predovšetkým svedkyne R., ktorá editovala aj tento článok, bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný bol autor prvotnej podoby článkov, s ktorou ďalej pracovali editori, ktorí mohli do neho zasahovať, pričom na to nepotrebovali súhlas žalovaného. Nebol to teda žalovaný, ktorý rozhodoval o finálnej podobe a čase zverejnenia sporného článku, ale rozhodoval o tom vydavateľ zastúpený vedením redakcie. Ako vyplynulo z dokazovania, žalovaný bol od 1.4.1996 zamestnancom vydavateľa denníka S. na základe pracovnej zmluvy, ktorá kontinuálne prešla do voľnejšieho zmluvného vzťahu na základe zmluvy o spolupráci do takej miery, že napr. šéfredaktor S. ani nevšimol túto právnu zmenu, lebo forma spolupráce zostávala stále rovnaká. Aj v čase, kedy bol vytvorený sporný článok, sa žalovaný pravidelne zúčastňoval pracovných porád a mal na starosti celú stranu publicistiky. Podľa odvolacieho súdu nie S. teda určujúce, že žalovaný v čase napísania a zverejnenia článku nemal s vydavateľom uzatvorenú pracovnú zmluvu podľa Zákonníka práce. Na základe zmluvy o spolupráci, ktorou sa obe strany riadili, bol žalovaný nesporne zmluvným spolupracovníkom vydavateľa, za účelom realizácie činnosti vydavateľa. Len od vydavateľa záležalo, či článok poskytnutý žalovaným zverejní, alebo nie, resp. či v článku urobí zásahy a aká bude jeho finálna podoba. Aj proces vytvorenia sporného článku bol usmerňovaný editorkou a zástupkyňou šéfredaktora R. a šéfredaktorom Š.. Bol zverejnený až po tom, ako ho títo pracovníci redakcie odsúhlasili. Práve možnosť pracovníkov redakcie zasahovať do obsahu článkov odporcu nasvedčujú tomu, že na výsledky tejto činnosti treba pozeráť ako na spoločné dielo v zmysle § 9 zák. č. 383/1997 Z.z. (Autorského zákona). Z pohľadu autorského práva bol aj sporný článok spoločným dielom, a preto zodpovednosť žalovaného v spore o ochranu osobnosti S. v danom prípade vylúčená, a za zverejnenie sporného článku zodpovedá vydavateľ podľa § 10 ods. 1 zák. č. 81/1966 Zb. o periodickej tlači a o ostatných hromadných informačných prostriedkoch. Na základe takto zisteného skutkového stavu dospel odvolací súd k záveru, že **žalovaný nie S. v spore pasívne legitimovaný**. Preto

napadnutý rozsudok podľa § 220 O.s.p. opätovne zmenil a žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Ďalšími odvolacími námietkami žalobcu a žalovaného, či predmetné časti článku vykazujú alebo nevykazujú znaky neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobcu sa už odvolací súd nezaoberal, pretože by to bolo nadbytočné. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, 2 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. a odporcovi priznal právo na ich náhradu.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktorý žiadal rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 238 ods. 1 a 2 O.s.p., mal za to, že konanie S. postihnuté vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p., t.j., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť pred súdom konať a ako dovolací dôvod, že konanie S. postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobca v prvej časti dovolania uviedol (popísal) skutkovú a procesnú stránku prejednávanej veci, pričom nesúhlasil s procesným postupom odvolacieho súdu v danej veci, keď nezohľadnil platnú právnu úpravu (§ 205a O.s.p.). Odvolací súd sa odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v jeho zrušujúcom uznesení, čím podľa jeho názoru došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu daného v § 238 ods. 2 O.s.p. Zdôraznil, že v občianskoprávnom konaní S. zásadnou súdnou povinnosťou dbať o prísne zachovanie práv účastníkov konania daných množinou medzinárodných zmlúv, Ústavou Slovenskej republiky a inými normami garantujúcimi základné ľudské práva – vedľa iných aj na spravodlivý proces. Dovolateľ bol toho názoru, že ak odvolací súd svoje právne zistenie – že: „u žalovaného absentuje pasívna legitímácia pre účasť v konaní“, t.j. zistenie rozdielne a opačné od právneho zistenia súdu prvého stupňa obsahu „žalovaný S. pasívne legitimovaný pre účasť v konaní“ a ak odvolací súd svoje rozhodnutie založil na novo vykonaných svedeckých a listinných dôkazoch a na základe takto zhromaždených dôkazoch rozhodol, jeho rozhodnutie potom u žalobcu narúša právne istoty, S. pre neho prekvapivé a zároveň aj narušilo zásadu dvojinstančnosti občianskoprávneho konania. Mal za to, že dovolaním napadnutý rozsudok má povahu dvojinstančného, arbitrálného a prekvapivého súdneho rozhodnutia, ktorý bol prijatý a odvolacím súdom vydaný za podmienok charakterizovateľných tak, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať

pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Právne závery odvolacieho súdu o absencii pasívnej legitímácii žalovaného pre účasť v konaní nepovažoval za správne. Považoval za nespochybniteľné, že autorom predmetného článku S. žalovaný a jeho právny status autora S. založený na ustanoveniach zákona č. 383/1997 Z.z. autorský zákon. Žalovaný S. jediným autorom opísaného článku a teda nikto iný – šéfredaktor, editor atď. nerozhodovali o nakladaní s týmto dielom a účasť a práca tretích osôb spočívala nie na vyhotovení diela, ale posúdení otázky, či predmetný článok zodpovedá podmienkam nutným pre jeho uverejnenie v periodiku S. a INTERNETE. Vyčítal odvolaciemu súdu, že práve pracovnoprávny, autorskoprávny vzťah opísaný výpoveďami v konaní vypočutých svedkov vyhodnotil ako dominantné a správne a tiež využiteľné pre prijatie právnych záverov tvoriaci základ pre prijatie právnych záverov tvoriaci základ pre dovolaním napadnutý rozsudok.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie S. dôvodné. V ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 31. decembra 2014.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolací súd S. podľa ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. viazaný rozsahom podaného dovolania a uplatnenými dovolacími dôvodmi. Dovolacie dôvody, ktorými bolo dovolanie odôvodnené, dovolací súd pritom neposudzuje podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Zákonné ustanovenie § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, S. postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/

tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Dovolateľ nenamietal, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p., a existencia väd takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo.

So zreteľom na obsah dovolania dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní (ne)došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti pred súdom konať sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Dovolateľ vyvodzuje vznik vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p. zo skutočnosti, že rozsudok odvolacieho súdu S. prekvapivý a vykonávanie dôkazov odvolacím súdom narušilo zásadu dvojinstančnosti v občianskoprávnom konaní.

Súdna prax S. jednotná v tom, že konanie pred súdom musí zabezpečiť pre účastníkov spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair process). Na zabezpečenie tejto ochrany priznáva Občiansky súdny poriadok účastníkovi viaceré procesné práva, medzi ktoré patrí aj právo vyjadrovať sa k tvrdeným skutočnostiam, navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie a vyjadrovať sa aj k ich právnym dôsledkom z nich vyplývajúcim. Obsahom práva na súdnu ochranu v rámci spravodlivého procesu S. i právo účastníka, aby sa jeho vec, ak to zákon pripúšťa, prejedнала v dvojinstančnom konaní.

Podľa názoru dovolacieho súdu v posudzovanej veci nedošlo postupom odvolacieho súdu k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

Z obsahu spisu nevyplýva, že by odvolací súd svoje rozhodnutie nečakane založil

na takých právnych a skutkových okolnostiach, ku ktorým sa účastníci nemali možnosť v priebehu konania vyjadriť. Celé konanie bolo prevažne založené na riešení postavenia žalovaného v konaní, t.j., či S. alebo nie S. v konaní pasívne vecne legitimovaný. K uvedenému sa účastníci konania vyjadrovali vo svojich ústnych a písomných prejavoch (ústne výpovede, písomné vyjadrenia k veci, opravné prostriedky a pod.). Odvolací súd tak nezaložil svoje rozhodnutie na takej právnej (novej) argumentácii, ku ktorej sa žalobca nemal možnosť vyjadriť a prípadne zaujať k nemu vlastné stanovisko.

Dovolací súd zdôrazňuje, že odvolanie S. konštruované ako opravný prostriedok bez možnosti prednášania nových dôkazov (okrem niektorých zákonných výnimiek). Odvolací súd S. viazaný skutkovým stavom tak ako ho zistil súd prvého stupňa. Z tejto zásady však Občiansky súdny poriadok pripúšťa výnimky uvedené v § 213 ods. 2 až 7 O.s.p., ktoré oprávňujú odvolací súd na to, aby v potrebnom rozsahu opakovane prípadne aj doplnil dokazovanie. Pokiaľ odvolací súd doplnil dokazovanie (a to aj v rozsahu naznačenom v zrušujúcom uznesení dovolacieho súdu) pri dodržaní zásad vyplývajúcich z Občianskeho súdneho poriadku pre vykonávanie dokazovania a vyhodnotenie vykonaného dokazovania (§ 122 až § 132 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.), nepostupoval v rozpore so zákonom, ktoré by malo za následok odňatie možnosti žalobcovi pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Vzhľadom na zákonné možnosti vyplývajúce pre odvolací súd z už spomínaného § 213 ods. 2 až 7 O.s.p. nebol v prejednávanej veci porušený ústavný princíp dvojinstančnosti občianskeho súdneho konania, a preto ani dôvod pre vydanie kasačného rozhodnutia odvolacím súdom.

Žalobca v dovolaní namieta tiež nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením S. činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie S. chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Dovolateľ považoval právne závery dovolacieho súdu spočívajúce v zistení,

že žalovaný nie S. v konaní pasívne legitimovaný za nesprávne.

Dovolací súd sa ohľadne posúdenia uvedeného so závermi odvolacieho súdu stotožňuje, poukazuje na jeho dôvody (viď popisnú časť tohto rozhodnutia).

Treba zdôrazniť, že zákon v § 11 - § 16 Občianskeho zákonníka neobsahuje zákonné označenie subjektu zásahu (t.j. subjektu, ktorý zasiahol neoprávnene do práva na ochranu osobnosti). Z toho možno vyvodiť, že týmto subjektom môže S. ako osoba fyzická, tak i osoba právnická. U zásahov vykonaných tlačou (rozhlasom, televíziou) S. potrebné odlišiť prípady, kedy autorom správy (článku) S. tretia osoba alebo ide o pracovníka vydavateľstva, prípadne o osobu, ktorú právnická osoba (prípadne aj fyzická osoba) na realizáciu svojej činnosti použila.

Odvolací súd po doplnení dokazovania a jeho náležitého vyhodnotenia správne, pri kladnom posúdení miestneho, časového a vecného vzťahu autora (v danej veci žalovaného) k plneniu činnosti vydavateľa, nepovažoval za pasívne vecne legitimovaného v konaní označeného žalovaného. Žalovaný aj keď v čase uverejnenia sporného článku nebol v pracovnoprávnom vzťahu s vydavateľom (inak zodpovedného za zverejnenie sporného článku podľa § 10 ods. 1 zákona č. 81/1966 Zb. o periodickej tlači a ostatných hromadných informačných prostriedkoch) podieľal sa na plnení činnosti vydavateľa (bol použitý k realizácii jej činnosti). Žalovaného nemožno preto považovať za subjekt, ktorého (v prípade neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti) možno postihnúť občianskoprávnymi sankciami.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že nie S. dôvodná dovolacia námietka žalobcu, že rozsudok odvolacieho súdu v otázke posúdenia pasívnej vecnej legitímácie žalovaného spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Nakoľko nebolo zistené, že by v konaní pred odvolacím súdom došlo k procesným vadám v zmysle § 237 O.s.p. a § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu zamietol (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

V dovolacom konaní nebol žalobca procesne úspešný a vznikla mu povinnosť nahradiť trovy procesne úspešnému žalovanému (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal žalovanému

náhradu trov dovolacieho konania lebo nepodal návrh na priznanie tejto náhrady (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n í e : Proti tomuto rozsudku nie S. prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. novembra 2015

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová